

Arimany

Dilluns 22 de febrer, a la tarda, a la parròquia de Sant Esteve de Granollers, amics i familiars van dir l'últim adéu al doctor Josep Lluís Arimany. Tres dies després del seu enterrament s'inaugurava una exposició antològica de l'obra religiosa del pintor. L'acte inaugural es va omplir de vallesans que volien homenatjar l'artista, fer-li costat i admirar la seva obra. Fins al 28 de març es pot visitar, al museu diocesà de la Pia Almoïna de Barcelona, l'exposició antològica pòstuma de Josep Lluís Arimany. Feia uns mesos que una col·laboradora de roquerols, Estel Armengol, havia entrevistat al pintor Josep Lluís Arimany a casa seva. A continuació reproduïm les paraules que es creuaren entre ells.

Una porta de ferro blanca és l'entrada de la casa del doctor Arimany. És gran i quatre gossos la vigilen. Només em faltava això per posar-me més nerviosa del queestic. Entro a l'estudi de JOSEP LLUÍS ARIMANY. Sobre la taula, una pila de tubs de pintura a l'oli esperant per omplir les teles de colors. Trenquem el gel quan el pintor em comenta que són comprats a casa i que des de fa molt de temps coneix al meu avi i la meua família. Encenc la gravadora.

La seva vida comença a la Garriga. Però de seguida tota la família es va instal·lar a Granollers, on hi van obrir una farmàcia que avui dia encara funciona. Per tant, el que va haver d'estudiar va ser medicina i, així, seguir la via de tota la família Arimany: entre farmacèutics i metges. Va marxar a Valladolid, i allà, a part de tot el que es viu en època d'estudiant, va obtenir el càrrec de pintor anatómic "perquè abans no teníem màquines de fer fotos per poder estudiar el cos humà". Amb això va demostrar a tothom la seva qualitat com a pintor, que més tard li serviria de molt. Però el seu ofici era la medicina i durant molts anys va exercir plenament oblidant-se de la seva passió. A més, amb una esposa i sis fills per pujar no es podia fer el tonto en èpoques difícils.

Però el que havia començat de ben jove havia de tornar a sorgir, al cap d'uns 20 anys, i a través d'uns amics, es va assabentar d'un premi que feien, el Premi Internacional de Metges Pintors. "Calla! Jo havia pintat força de jove". I així va ser com es va presentar al concurs amb un retrat de la seva dona i guanyant la medalla d'or va retornar a la pintura. Després de tant de temps no sabia com sortiria, però la passió per la pintura era més

Arimany ens ha deixat

força que ell; llençant-s'hi altre cop va començar fent una exposició a la sala del Banc de Sabadell de Granollers. Allà va anar tot molt bé, massa, perquè es van vendre quasi tots els quadres i això era sospitós. Després se'n va adonar que tots els que els havien comprat eren amics o gent que es pensaven que tenien un deute amb ell. Però de seguida va tornar a la normalitat.

Pintura i medicina semblaven ben diferents, però una complementava l'altra. Les nits es convertien en dies, perdia hores de son per poder pintar. Al vespre les seves mans s'omplien de colors, d'imatges i les parets de casa seva anaven quedant cobertes de ballarines, retrats i figures. Amb un toc personal, sensible, cobria les teles de perfils tremolosos que mica en mica anaven creixent i, tant per família com pels amics, JOSEP LLUÍS ARIMANY anava deixant de ser pediatre per començar a ser pintor.

En els seus quadres apareixen, quasi sempre, figures femenines recolzades, llegint, tocant música, nusos en escorç, totes tractades amb

matisos i llums. Figures tant clàssiques en la meditació, com romàntiques en el sentiment. Són figures que intenten respirar; el pintor vol veure-hi un món interior. Ell pretén comunicar sentiments, una bellesa femenina concreta, "posicions lèngüides que porten a una reflexió". Actituds, gestos, sensacions, tots harmonitzats en un conjunt que s'uneixen en la figura humana, tan sensitiva, tan emocional. Puresa formal i cromàtica en representar les figures, contorns detallats, emmarcats en una nebulosa pictòrica i expressiva que permeten al pintor lluir-s'hi com mai.

La "manifestació que crea bellesa", és així com ARIMANY defineix l'art, cal exterioritzar-la de cara als altres i que sigui agradable a la vista. La comunicació ha de fer-se a través de les figures, de les ballarines i els arlequins que ell fa, però al mateix temps hi ha d'haver un destinatari. ARIMANY no creu en la comunicació que utilitzen certes expressions artístiques de l'actualitat i, per tant, no les entén, "una llauna de Coca-Cola